

[Udenrigsministeren]

Vi har altså fået opfyldt de grundlæggende krav og ønsker, som fremgår af det danske memorandum »Danmark i Europa«, også når det gælder de fælles emner, åbenhed og nærhed. Åbenheden er allerede ved at være en realitet. Vi har afholdt de første åbne rådsmøder og fremlagt forslag om en række andre emner til åben debat; de skriftlige informationer om rådets arbejde er blevet forbedret og forøget, f.eks. vedrørende afstemninger og stemmeforklaringer; vi arbejder for, at Kommissionen fremlægger det lovede forslag om EF-aktindsigt i begyndelsen af maj, og herhjemme foreligger der nu en betænkning fra Markedsudvalget om øget åbenhed i vores egen EF-beslutningsprocedure.

Må jeg på regeringens vegne takke Folketingets Markedsudvalg for det meget vigtige og enstemmige forslag på dette område. Jeg synes, det er et både perspektivrigt og godt resultat af arbejdet i Markedsudvalget i forbindelse med dette lovforslag, og det knytter sig jo til lovforslaget som en integreret del af en samlet bestræbelse for at skabe større åbenhed.

Der er truffet konkrete beslutninger i EF om nærhedsprincippet anvendelse. Det skal sikre, at EF kun påtager sig de opgaver, som vi ikke selv kan løse bedre eller lige så godt. Det er altså ikke det samme EF som før den 2. juni, men et EF, der opfylder de danske ønsker om større åbenhed, nærhed og demokrati.

Jeg vil gerne gøre nogle kritiske bemærkninger, især til fru Annette Just – sådan set ikke fordi jeg ønsker polemikken, det er mere af hensyn til vælgere, tilhørere og læsere, at jeg vil trække nogle af de værste misforståelser og fordrejninger frem til beskuelse og afstandtagen.

Jeg har lagt mærke til, at der nu optræder et nyt argument – jeg tror, at det egentlig var hr. Jens Peter Bonde, der opfandt det – som lyder noget i retning af: Ja, det er meget godt og rigtigt, at Danmark står uden for ØMU'en og forsvarssamarbejdet. Men dermed opgiver man jo også sin ret til at nedlægge veto imod, at de andre kan gå videre, nu kan man ikke forhindre de andre i at foretage sig det, de gerne vil. Jamen partierne bag det nationale kompromis, partierne bag »Danmark i Europa« har aldrig ment, at vi kunne eller skulle eller burde forhindre de andre i at gå videre. Nu bebrejder man os altså, at vi ikke opnåede noget, som vi aldrig nogen sinde har søgt at opnå. Det er jo

sandheden, vi har aldrig ønsket at forhindre de andre i at gå videre, hvis de ville det. I en politisk forhandling vil jeg gerne vurderes efter, om jeg opnår det, som jeg forhandler for at opnå, men det er selvfølgelig helt urimeligt at blive bebrejdet, at man ikke opnår det, som man hverken har søgt eller kunne drømme om at opnå.

Et andet punkt, som jeg især vil trække frem, er en del af Fremskridtspartiets betækningsbidrag. På side 13 står der følgende:

»Det noteres, at Danmark under alle omstændigheder vil deltage fuldt ud i det retsmæssige samarbejde, selv om der ikke oprettes et egentligt EF-politi. Vi deltager altså i arbejdet, som om der reelt var et EF-politi.«

Hvad i alverden er meningen med de sætninger? Jeg kan godt forstå, hvad meningen er i propagandaøjemed, nemlig at skabe det indtryk, at vi står uden for noget, som i virkeligheden kører på skinner. Men der er ikke tale om at oprette noget EF-politi. Der er tale om, at vi deltager fuldt ud i det retsmæssige samarbejde, men på et mellemstatsligt grundlag, og jeg må sige, at bemærkninger af den type i Fremskridtspartiets betækningsbidrag er en fordrejning af de virkelige forhold i et omfang, som jeg gerne havde været foruden.

Ikke mindst hr. Pelle Voigt gør jo meget ud af at citere udenlandske statsmænd. Jeg vil da godt sige, at både for så vidt angår Storbritannien og Tyskland er det jo rigtigt, at vilkårene ikke ændres, fordi Danmark har fået en særlig Edinburgh-aftale. De to lande deltager på det samme grundlag, som de hele tiden har gjort; det er kun Danmark, der får et nyt grundlag, et særligt grundlag, der kun gælder for Danmark og er skræddersyet til Danmark.

Og i øvrigt synes jeg, at disse citater af udenlandske statsmænd i den ene og den anden retning til syvende og sidst er noget hul snak; hr. Pelle Voigt stemmer jo fuldstændig, som han altid har gjort, ganske uanset om den engelske eller franske eller tyske udenrigsminister eller statsminister udtaler det ene eller det andet. Jeg er sikker på, at hr. Pelle Voigt vil blive ved med at stemme fuldstændig som fru Thatcher, ganske uanset hvad alle andre siger. Vi bør prøve at rense denne debat for alle disse henvisninger til udlandet. Lad os holde os til vore egne synspunkter, vore egne vurderinger, vore egne standpunkter. Jeg mener, at denne påkalden af udenlandske autoriteter er aldeles meningsløs og hul.